

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Vítem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2006, č. j. 1 Cad 19/2005 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce JUDr. Vítu Vohánkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1904 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

V řízení o dávku sociální péče byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2006, č. j. 1 Cad 19/2005 – 58, zamítnuta žaloba žalobce (dále též „stěžovatele“), směřující proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 3. 2005, č. j. 2005/12810/21. Tímto rozhodnutím odbor sociální politiky uvedeného ministerstva zamítl podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 8. 2. 2005, č. j. KUOK/1436/05/OSV-DS/7025/SD-16, kterým byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení, týkající se pravomocných rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 7. 1. 2005, č. j. KUOK/15509/04/OSV-DS-7025/SD-312, a č. j. KUOK/15572/04/OSV-DS/7025/SD-316, a ze dne 10. 1. 2005, č. j. KUOK/15570/04/OSV-DS/142/SD-317. Odbor sociální politiky žalovaného souhlasil se správním orgánem prvního stupně v názoru, že nebyl žadatelem navržen konkrétní důvod pro povolení obnovy řízení podle § 62 správního řádu, a proto byl právem zamítnut návrh na její povolení. Městský soud v Praze se v napadeném rozsudku ze dne 3. 1. 2006, č. j. 1 Cad 19/2005 – 58, s tímto posouzením věci žalovaným ztotožnil.

Proti výše uvedenému rozsudku podal stěžovatel dne 12. 1. 2006 ručně psanou a téměř nečitelnou kasační stížnost, ve které žádal o ustanovení advokáta (konkrétně požadoval, aby mu soud ustanovil zástupkyni v této věci advokátku Mgr. P. F., se sídlem v Š.), dále žádal o zrušení napadeného rozsudku a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) a § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Vytýkal soudu, že rozsudek byl vydán neveřejně, bez nařízení jednání, aniž by stěžovatel písemně souhlasil s neveřejným jednáním. Napadený rozsudek městského soudu označil stěžovatel za zcela zmatečný, neboť ve věci nebyly provedeny důkazy. Namítal dále, že se městský soud neřídil nařízením Nejvyššího správního soudu v této věci, ve které nezákonně jednají dva soudci – Hrehorová a Tichý. Zdůraznil, že ve stejné věci je u Městského soudu v Praze již 30 nevyřízených, jím podaných žalob. Podle jeho názoru soud porušil podmínky řízení, když ve stejné věci nelze vést další řízení. Stěžovatel konstatoval, že Městský soud v Praze porušil ustanovení § 39 odst. 1, § 64, § 83 odst. 1 s. ř. s., čl. 3, 4, 10, 96 odst. 1 a 2 Ústavy ČR, čl. 1, 3 odst. 3, 6 odst. 1, 10 odst. 1, 30 odst. 2, 31, 36 odst. 2, 3 a 4, čl. 37 odst. 2 a 3, čl. 38 odst. 1 a 2 Ústavy ČR. Podle stěžovatele byla rovněž porušena Evropská Úmluva o lidských právech a právo na spravedlivý soudní proces.

Městský soud v Praze nejdříve usnesením ze dne 2. 6. 2006, č. j. 1 Cad 19/2005 – 77, stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce zamítl. S odkazem na ustanovení § 35 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), dospěl k závěru, že u stěžovatele není splněna jedna z podmínek pro možnost ustanovení zástupce soudem pro řízení o kasační stížnosti, a to existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků. Uvedený soud při posouzení majetkových poměrů stěžovatele totiž zjistil, že tento sice nemá žádný příjem, ale je tomu tak proto, že svým chováním zavinil zastavení výplaty částečného invalidního důchodu podle § 53 odst. 4 zákona 582/1991 Sb. (od 2. 12. 2003), neboť se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení důchodu upozorněn. Tuto skutečnost zjistil Městský soud v Praze ze spisu téhož soudu sp. zn. 1 Cad 57/2004. Dodal, že pro závěr o nesplnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků svědčí i skutečnost, že stěžovatel je spoluvlastníkem nemovitosti.

Ke kasační stížnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 Ads 101/2006 – 139, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2006, č. j. 1 Cad 19/2005 – 77, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Z důvodů v tomto rozsudku podrobně uvedených dospěl k závěru, že stěžovatel splňoval a nadále splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je tudíž u něho splněna podmínka pro ustanovení zástupce soudem ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s., neboť je zřejmé, že stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků potřebných k úhradě odměny advokátovi, jehož zastoupení v řízení o kasační stížnosti je zákonem vyžadováno. Druhou z podmínek pro možnost ustanovení zástupce (potřebu ochrany práv stěžovatele) shledal Nejvyšší správní soud v dané věci evidentní, nehledě k tomu, že jí nebylo ani třeba v tomto řízení zvlášť zkoumat, neboť zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti je povinné (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 14. 1. 2008, č. j. 1 Cad 19/2005 – 149, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Víta Vohánku, advokáta.

Stěžovatel svou kasační stížnost ze dne 12. 1. 2006 směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2006, č. j. 1 Cad 19/2005 – 58, doplnil prostřednictvím ustanoveného advokáta podáním ze dne 28. 3. 2008, v němž uvedl, že od 1. 12. 2003 nemá žádné příjmy, nemá žádný majetek či úspory, od listopadu roku 2003 se nachází ve stavu hmotné nouze. Stěžovatel je toho názoru, že správní orgán prvního i druhé stupně a stejně tak žalovaný věc nesprávně právně posoudili a řádně se jí nezabývali. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů podle stěžovatele nesplňují náležitosti správního rozhodnutí, neboť nejsou řádně odůvodněna, neuvádí důkazy ani jiné skutečnosti, o které se opírají. Poukázal na znění ustanovení § 1 odst. 1 a 7

zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti a vyjádřil přesvědčení, že správní orgány při svém rozhodování nezohlednily § 3 odst. 1 ani § 8a tohoto zákona. Stěžovatel má za to, že je občanem sociálně potřebným a má proto s ohledem na § 4 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. nárok na dávku sociální péče. Rozhodnutí žalovaného i předcházející rozhodnutí Městského úřadu v Záhřebu a Krajského úřadu Olomouckého kraje považuje stěžovatel za nezákonná, zejména z toho důvodu, že jeho stížnosti nebyly řádně projednány a stěžovateli tak bylo odepřeno právo se k celé věci vyjádřit, čímž byl zkrácen na svých právech. Stěžovatel dále uvedl, že žalobu podal na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod z důvodu porušení svého práva na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek dle čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále z důvodu porušení čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 6 odst. 1, čl. 10 odst. 1, čl. 31, čl. 37 odst. 2, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ve stejné věci je u Městského soudu v Praze již 80 nevyřízených jím podaných žalob, o kterých rozhoduje cca 8 různých soudců v samostatných řízeních. Vzhledem k výše uvedenému vyslovil přesvědčení, že zde existují vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost těchto rozhodnutí. Stěžovatel poukazuje na to, že mu bylo v řízení před Městským soudem v Praze odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Je přesvědčen, že v řízení před Městským soudem v Praze byla porušena jeho základní lidská práva, konkrétně čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 36 odst. 2, 3, 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 3, čl. 4, čl. 10 a čl. 96 odst. 1, 2 Ústavy. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2006, č. j. 1 Cad 19/2005 – 57, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hledisek stanovených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolával důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce,

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto – pro posouzení věci podstatné – skutečnosti:

Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí ze dne 7. 1. 2005, č. j. KUOK/15509/04/OSV-DS-7025/SD-312, bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, odboru sociálního a zdravotního ze dne 5. 11. 2004, č. j. Soc/3635/552/2004/Dv, tak, že žádost S. M. ze dne 3. 6. 2004 o přiznání dávky sociální péče od 1. 12. 2003 se zamítá, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 1. 2005. Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí ze dne 7. 1. 2005, č. j. KUOK/15572/04/OSV-DS/7025/SD-316 bylo změněno rozhodnutí téhož městského úřadu ze dne 15. 11. 2004, č. j. Soc/40099/552/2004/Dv tak, že se žádost S. M. ze dne 1. 7. 2004 o přiznání dávky sociální péče od 1. 12. 2003 zamítá, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 1. 2005. Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí ze dne 10. 1. 2005, č. j. KUOK/15570/04/OSV-DS/142/SD-317, bylo změněno rozhodnutí uvedeného městského úřadu ze dne 3. 12. 2004, č. j. Soc/5997/552/2004/Dv, tak, že se zamítá žádost S. M. ze dne 4. 10. 2004 o přiznání dávky sociální péče od 1. 12. 2003, toto rozhodnutí nabylo právní moci opět dne 14. 1. 2005.

Dne 17. 1. 2005 bylo Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, doručeno podání stěžovatele označené jako návrh na povolení obnovy řízení ve věci pravomocných rozhodnutí. Z téměř nečitelného podání bylo možno zjistit tolik, že obnovy řízení se stěžovatel domáhá z důvodů uvedených v § 62 odst. 1 písm. c), d) a e) zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť podle jeho názoru jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zmatečná, nepřezkoumatelná, nicotná, vydaná vyloučenými orgány (zřejmě jejich pracovníky) prvního i druhého stupně. Stěžovatel vytýká oběma správním orgánům, že neuvedly, jak je zabezpečen státem od 1. 12. 2003 a z jakých prostředků žije. Dopisem ze dne 18. 1. 2005 byl žalobce vyzván Krajským úřadem Olomouckého kraje k doplnění návrhu na obnovu řízení tak, aby obsahoval potřebné náležitosti, tj. byly v něm uvedeny důvody obnovy řízení a skutečnosti svědčící o tom, že je návrh podán včas. Stěžovatel byl poučen, že nestačí jen obecně citovat některý z důvodů obnovy řízení uvedených v § 62 odst. 1 správního řádu, ale musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, o něž účastník řízení svůj návrh opírá; u důvodů podle písm. c) a d) cit. ustanovení je navíc třeba uvést názor, proč měly mít podstatný vliv na rozhodnutí. Stěžovatel byl upozorněn, aby nedostatky odstranil nejpozději do 28. 1. 2005, jinak bude ve věci rozhodnuto na základě doložených skutečností. Současně byl poučen, že má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům a popřípadě navrhnout jeho doplnění, přičemž mu bylo oznámeno, že své zákonné právo může využít nahlédnutím do spisové dokumentace v termínu 1. 2. 2005 v době od 10. do 11. hodin.

Podle záznamu ve spisu žalobce převzal výzvu dne 19. 1. 2005, ve stanoveném termínu – ostatně ani později až do data vydání rozhodnutí ze dne 8. 2. 2005, své podání požadovaným způsobem, ani jinak, nedoplnil. Krajský úřad Olomouckého kraje zmíněným rozhodnutím ze dne 8. 2. 2005 návrh na povolení obnovy řízení zamítl, když dospěl k závěru, že není dán žádný z důvodů obnovy řízení uvedených v § 62 odst. 1 správního řádu, jichž se stěžovatel dovolával, neboť nebylo zjištěno, že by nesprávným postupem správního orgánu byla stěžovateli odňata možnost účastnit se řízení, stěžovateli bylo umožněno se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jejich podkladům, této možnosti však nevyužil. Pokud by doložil plnou moc k zastupování své osoby advokátem, bylo by nepochybně jednáno i s ním, avšak takovou plnou moc stěžovatel nedoložil. O vyloučení pracovníků Městského úřadu Zábřeh (včetně tajemníka a starosty) z řízení týkajících se žádostí S. M. o dávky sociální péče bylo vydáno zamítavé rozhodnutí, neboť nebyl prokázán žádný důvod, pro

něž by měli být uvedeni pracovníci v dané věci podjatí, ostatně stěžovatel jej ani nekonkretizoval. Rovněž pracovníci Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí nebyli z řízení vyloučeni; o skutečnosti, že by byli v řízení podjatí, nebyly podány žádné relevantní důkazy. Tvrzení stěžovatele, že vydání předmětných rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, rovněž nebylo podloženo žádným důkazem. Stejně tak skutečnost, že by se předmětná rozhodnutí opírala o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebyla ničím doložena.

V napadeném rozhodnutí ze dne 7. 3. 2005 se žalovaný ztotožnil se závěrem Krajského úřadu Olomouckého kraje, že žadatelem o obnovu řízení nebyl navržen žádný konkrétní důvod pro povolení obnovy řízení podle § 62 správního řádu, a proto bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a uvedené rozhodnutí potvrzeno. Městský soud v Praze, který napadeným rozsudkem žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl, v odůvodnění zdůraznil, že nebyl dán důvod pro povolení obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, jak se jej dovolával stěžovatel, neboť v podání neuvedl, jakým nesprávným postupem správního orgánu mu byla odňata možnost účastnit se řízení, naopak ve spisové dokumentaci bylo spolehlivě doloženo, že správními orgány byl vždy vyzván a měl tudíž možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stejně tak nebyl shledán důvod pro povolení obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. d) správního řádu, neboť stěžovatel neuvedl, z jakých konkrétních důvodů by měli být pracovníci správního orgánu vyloučeni z rozhodování o jeho dávkách sociální péče. Stěžovatel neprokázal rovněž, že by správní orgány vycházely z jakéhokoliv nepravdivého důkazu (ostatně jej ani neoznačil), nebo že by kdokoliv byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný v souvislosti s rozhodováním o žádostech stěžovatele na přiznání dávky sociální péče – správní orgán tudíž nemohl povolit obnovu řízení ani z důvodu uvedeného v 2 odst. 1 písm. e) správního řádu.

Nejvyšší správní soud neshledává námitku nesprávného posouzení věci Městským soudem v Praze důvodnou.

Podle § 62 odst. 1 správního řádu lze povolit obnovu řízení a), pokud vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení, b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, c) nesprávným postupem správního orgánu byla účastníkovi řízení odňata možnost se jej zúčastnit, d) rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem, e) rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly nepravdivými nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.

Z podané kasační stížnosti doplněné podáním ze dne 28. 3. 2008 je zcela zřejmé, že námitky stěžovatele převážně směřují proti předcházejícím rozhodnutím správních orgánů, jimiž bylo rozhodováno o věci samé, v tomto případě Městského úřadu v Zábřehu a Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, který nevyhověl stěžovateli ve věci přiznání dávek státní sociální podpory. Žalobou napadené rozhodnutí se však oproti tomu týkalo toliko návrhu na povolení obnovy řízení v těchto pravomocně ukončených věcech. Toto řízení je napadáno toliko obecně – bez bližší konkretizace žalobních námitek. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v závěru, že v případě věci ukončené rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 3. 2005, č. j. 2005/12810/21, stěžovatel neuvedl žádné konkrétní důvody, pro něž by měla být povolena obnova řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, ze dne 8. 2. 2005, č. j. KUOK/1436/05/OSV-DS/7025/SD-16. Správní orgány tudíž nijak nepochybily, když návrhu na povolení obnovy řízení nevyhověly. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že stěžovatel byl v řízení o dávce vždy vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož nevyužil. Neprokázal, že by správní orgány vycházely z jakéhokoliv nepravdivého důkazu (ostatně jej ani neoznačil). Neuvedl rovněž, z jakého důvodu pokládá pracovníky správních orgánů za podjaté a vyloučené z projednání jeho věci. Stejně tak stěžovatel nedoložil, že by kdokoliv z pracovníků správních orgánů byl pravomocně odsouzen

pro trestný čin spáchaný v souvislosti s rozhodováním o žádostech stěžovatele. Podle Nejvyššího správního soudu tak městský soud správně posoudil právní otázku, neboť k povolení obnovy řízení nebyly zjištěny a prokázány zákonné důvody. Kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se tudíž stěžovateli nepodařilo dovolat.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž s poukazem na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 482/1991 Sb., namítá, že správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když zamítly jeho žádost o poskytnutí sociálních dávek, neboť je od listopadu 2003 ve stavu hmotné nouze a na dávky má proto nárok. K této námitce nezbyvá než zopakovat, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neposkytl řádnou součinnost k tomu, aby odůvodnil a konkretizoval důvody obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, ze dne 8. 2. 2005, č. j. KUOK/1436/05/OSV-DS/7025/SD-16, žalovaný proto jeho návrhu nemohl vyhovět. Námitky stěžovatele nesměřovaly tedy proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení a rozhodnutí žalovaného, které je podrobováno přezkumu v této věci, nýbrž se týkají předcházejících řízení o dávce sociální péče. Nebyla proto shledána důvodnou ani kasační námitka dovolávající se důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V této souvislosti nutno dodat k poukazu stěžovatele na porušení jednotlivých ustanovení Ústavy a Listiny základních práv a svobod, že bez jakékoliv konkretizace či upřesnění, v čem by mělo spočívat jejich porušení správními orgány, že z pouhého výčtu, respektive číselného označení údajně porušených ustanovení, nelze nijak dovodit, zda k jejich tvrzenému porušení v řízení před správními orgány o povolení obnovy řízení došlo či nikoliv. Pouhý odkaz na údajně porušená ustanovení nepředstavuje důvody kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn je sám vyhledávat.

Stěžovatel dále namítá, že mu bylo v řízení před Městským soudem v Praze odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Ze spisového materiálu totiž Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud stěžovatele řádně poučil o tom, že podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli, nebo s tím souhlasí a že se má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Podle doručky založené ve spise si stěžovatel toto poučení osobně vyzvedl dne 17. 10. 2005 a požadavek na veřejné projednání věci nevznesl. Městský soud se tak nedopustil žádného procesního pochybení, pokud ve věci rozhodl bez jednání; jeho postup nelze považovat za vadný. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v jiné vadě řízení před soudem, tak nebyl shledán opodstatněným.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává též důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., avšak nekonkretizuje, v čem spatřuje důvody zmatečnosti řízení před soudem, na něž toto zákonné ustanovení pamatuje, přičemž Nejvyšší správní soud sám důvody zmatečnosti řízení, k nimž by musel ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti, nezjistil.

Nejvyšší správní soud z těchto důvodů dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Odměna zástupci stěžovatele, který mu byl k jeho žádosti ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2008, č. j. 1 Cad 19/2005 - 149, byla určena za dva úkony právní pomoci po 500 Kč - příprava a převzetí zastoupení, písemné podání doplnění kasační stížnosti - § 9 odst. 2 a odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., (sazba mimosmluvní odměny činí ve věcech

důchodového pojištění pouze částku 1000 Kč, takže odměna za úkon činí 500 Kč), k čemuž je nutno přičíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 600 Kč. Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží 1600 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. jeho odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 1600 Kč, tj. 304 Kč. Zástupci stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 1904 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 téhož zákona). Protože stěžovatel byl v řízení neúspěšný a žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s., bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu